

Hülya Avşar: “Beğendiğim oyuncularını seyrederek kendimi eğitiyorum.”

Türkiye sinemasının en önemli kadın oyuncularından Hülya Avşar 2009 yılının son retrospektifi kapsamında Aralık ayında Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğu oldu. Altyazı Aylık Sinema Dergisi Yayın Kurulu Üyesi Övgü Gökçe moderatörlüğünde gerçekleştirilen söyleşide Avşar sinema serüveninden ve oyunculuğundan söz etti. Avşar söyleşisi kendisini daha çok sinemada görme temennileriyle sona erdi.

Övgü Gökçe: Bugün Hülya Avşar bizimle. Konuşmamızın çerçevesi ile ilgili çok kısa bir giriş yapmaya çalışacağım. Bugün buradaki tartışmamızın çerçevesini sinema belirliyor olacak. Sinema ile ilişkili olabilecek diğer alanlara da yeri geldikçe, konuşmamız uygun gördükçe ve söyleşinin gidişatı için verimli olacağına inandığımız ölçüde başvuracağız. 80'li yıllar her zaman biraz üvey evlat muamelesi gören bir dönem oldu. Sinemanın çoğunlukla video piyasasına teslim olduğu ya da arabesk ekolü ile birlikte anılan bir dönem 80'ler. Oysa ki son yıllarda dönüp gerçekten o dönem yapılan filmlere ve o filmlerin üretim biçimine, içerdikleri birtakım unsurlara daha yakından bakmaya başladığımızda, aslında son derece ilgi çekici ve sonrasında Türkiye sinemasının gidişatını belirleyen önemli unsurlar olduğunu fark ediyoruz. Benim için Hülya Avşar'ı burada, yanı başımda bulmak büyük bir şans çünkü tam da bu meseleyi ve bu süreci birebir deneyimlemiş birisi olarak, bize aslında kitaplarda bulamayacağımız, çok önemli şeyler anlatabileceğini düşünüyorum. Söyleşinin aşama aşama açılmasına yarayacak şekilde sinemaya ilk girişinizden başlamak istiyorum. 1983 yılında üç filmle başladınız sinemaya: Kahır, Haram ve Çelik Mezar. 1983'ten itibaren de giderek artan bir sayı ile 1988, 1989'a kadar yılda 7-8 filme çıkan bir performans sergilediniz. Yeşilçam'ın Yeşilçam olduğu yıllarda bile her oyuncuya kısmet olmayan üretken bir süreç bu. 1983 ile başlayıp yavaş yavaş ilerleyelim mi? Nasıl oldu ilk sinemaya girişiniz?

Hülya Avşar: 1983'te Türkiye güzeli seçildikten sonra bütün gözler bana döndü. Oyuncu muyum, değil miyim, başarabilir miyim, başaramaz mıyım, bunları hiç düşünmeden bütün filmciler teklifte bulundular. O zaman oyunculuk şimdiki kadar önemli değildi. Biraz yeteneğiniz varsa hele biraz da güzelseniz zaten sinemacı olarak kabul ediliyordunuz. Şimdi çok daha iyi tabii ve doğrusu da bu. Teklifler geliyordu ama ben mümkün olduğu kadar kaçırıyordum çünkü babamdan korkuyordum. 1983 yılında Türkiye güzeli seçildikten ve tacım geri alındıktan sonra gazetelerde "Tacı alındı, bize yalan söyledi!" gibi bir sürü hakaretvari yazılar yayınlandı. Ben de kendimi ailemle birlikte Yeşilyurt'ta bir otele kapadım. Orada Selim Soydan ile karşılaştık tesadüfen ve bütün gazeteler saklandığım yeri öğrendi. Kadri Yurdatap çok arıyordu beni o zaman. Ertesi gün otele baskın yaparak bana film teklifinde bulundu.

Sinemaya zorla girmişsiniz yani...

Hülya Avşar: Evet, sinemaya zorla girdim denebilir. Daha doğrusu önceleri biraz zorla başladım ama bir süre sonra isteyerek devam ettim çünkü ciddi paralar teklif ettiler. Annem babam memur, kıt kanaat geçiniyorduk, paraya ihtiyacım vardı. Bir anda gözümde paralar uçuşmaya başladı. "Şimdi bir film çekersem yırtarım," diye düşünüyordum. Babamı da öyle ikna ettim: "Bak babacığım, bir film yapacağım, başka yok söz," diyordum. Babam buna rağmen "Hayır," dedi ama ben babamı dinlemeden kabul ettim ve öyle başladı. Sonra da sinemanın içinde ciddi bir şekilde eğitildim. Oyunculuk bizim dönemimizde çok zordu ve sizi çok eğitiyordu. Çok zorlandığım dönemler oldu.

Peki, bu pratiğin biraz daha detaylarına girecek olursak, özellikle ilk yıllarda, henüz yeni başlamışken kim çalışıyordu sizinle? Yönetmenle mi çalışıyordunuz? Filmlerin çekim süreçlerini biraz anlatabilir misiniz?

Hülya Avşar: Oyuncu yönetimi kültürümüz zaten hiçbir zaman yoktu. Son zamanlarda duyuyorum oyuncuların koçları var ama o da bana çok anlamsız geliyor. Film setinde koçluk nasıl yapılır hiç bilmiyorum. Bu işin koçu olmaz gibi geliyor bana. Bu konuda birçok insan bana karşı çıktı. Oyunculuk çok öğretilebilecek bir şey değil bence. Görsellik ve algı ile ilgili bir şey. Ben, mesela, kendimi tekrarlamamak için filmlerde beğendiğim oyuncuların oyunlarını seyrederek eğitiyorum kendimi. Eğer kabiliyetiniz varsa o zaten size geçiyor. Tenis oynarken de öyle; ne kadar çok tenis maçı seyrederseniz, servisiniz, vuruşlarınız o kadar gelişiyor. Daha çok görerek öğreniyorsunuz ya da bende öyle bir durum söz konusu diyeyim.

Peki, senaryolar önceden elinize geçiyor muydu? Filmlerin çekim süresi nasıl bir zamana yayılıyordu? Biraz o dönemi anlatır mısınız?

Hülya Avşar: Evet, senaryo elime geçiyordu fakat her zaman senaryoya bağlı kalınmıyordu sette. Yönetmenin zevkine ve o anki duygusuna bağlı olarak çok değişikliğe uğruyordu. On iki günde film çektiğimiz oluyordu. İki, üç gün hiç uyumadan çalıştığımız oluyordu bazen. O kadar acısını çektim ki onun, şimdi sekiz saatten fazla kimse çalıştıramıyor beni.

Bu maalesef henüz yerleşmeyen şeylerden biri. Hâlâ dizilerde on altı saate uzayan çalışma saatleri olduğunu biliyoruz.

Hülya Avşar: On altı saat o dönemlere göre çok büyük lüks. Bir de yaşadığımız, yattığımız, kalktığımız yerler, yediğimiz yemekler facia... Hiçbir değeriniz yok insanların gözünde; sadece çalışıp filmi çekmek zorundasınız. Kovaların içine damla damla su biriktirip akşam banyo yaptığımız günler, böceklerin içersinde uyanığımız mekanlar oldu. Bu şartlarda çekiliyordu o filmler. Hiçbir güvenceniz yok. Mesela ben cidden ölümden döndüm. Karnımda fünye patladı ve bir aya yakın komada kaldım. Ameliyatım yaklaşık on saat sürdü. Ciğerlerim, midem parçalandı. Nasıl oldu da kurtuldum, onu bilmiyorum ama kurtuldum.

Sette mi oldu?

Hülya Avşar: Evet, sette oldu. Ve hiçbir güvenceniz, sigortanız yok. Yurtdışında böyle bir şey olsa herhalde milyarder olursunuz. Şimdi teknik anlamda her şey çok daha farklı; daha keyifli, lüks ortamlarda çekimler yapılıyor ama hâlâ bir güvenceniz yok bu anlamda.

Bunun belki Türkiye sinemasının film sayısı anlamında üretim ne kadar çok olursa olsun aslında tam olarak bir endüstriye dönüşmemesiyle ilgisi var. İlk görüntü yönetmenlerinden rahmetli İhan Arakon ile 50'ler, 60'lar ve 70'lerde nasıl film çekildiğini konuşmuştuk uzun uzun. Yılda 200-300 filmin çekildiği dönemde bile Türkiye'de aslında sadece on altı kamera olduğunu ve bir tür bakkal mantığı ile sadece kameraların ve ekipmanın değil, aynı zamanda aksesuarın ve dekorun da herhangi bir arşivleme, kurumsallaşma çabasına girmeksizin aynı anda birden fazla sette kullanıldığını anlatmıştı. Belki bu Yeşilçam'dan kalan kurumsallaşamama geleneği bir şekilde devam ediyor.

Hülya Avşar: Bu işin endüstri haline gelmesi için ciddi bir çalışma yapmak lazım. Bir kere telif hakkı sorununun hallolması

lazım her şeyden önce. İkinci olarak ciddi bir yatırım yapılması lazım; stüdyolarımızın olması lazım, sektördeki herkesin iyi para kazanıyor olması lazım. Şu anda sadece sinemada oyunculuk yaparak hayatınızı idame etmeniz olanaksız.

Sadece oyuncular için değil, kameraman, ışıkçı, yönetmen için de aynı şey geçerli.

Hülya Avşar: Bizim endüstrileşmemiz için bir 20-30 sene lazım. Onu da biz göremeyeceğiz herhalde...

Peki, 80'lerde set çalışanları, oyuncular, yönetmenler sadece bu işle geçinebiliyor muydu?

Hülya Avşar: Bu işte para kazanan tek taraf vardı, o da yapımcı. 26 seneye yakın bir sinema hayatım var. Toplasanız üç ya da beş filmden para almışım. O da söylenmeye değmeyecek miktarlar. Ben zaten sinemadan para kazanmadığım için sahneye çıktım.

Biyografinize bakarken ilgimi çeken bir şey farkettim. İlk albümünüz 1988'de, hâlâ yılda 7-8 film yaptığınız bir dönemde çıkıyor. Sinemadaki çöküş ise bundan bir iki sene sonra, 90'larda başlıyor. Yani bu çöküşü birkaç sene önceden fark etmişsiniz gibi görünüyor. O dönemi, müzik dünyasına geçişinizi biraz anlatabilir misiniz?

Hülya Avşar: Türkiye'deki yaşam şartları nedeniyle hep beş sene sonrasının planını yapmışımdır. Sinema yaparken yavaş yavaş sahne hayatını devreye sokup oradan da televizyona el atmayı baştan planlamıştım. Televizyon hayatımın da bir on beş senesi var. Yaş aldıkça sinemada ister istemez rolleriniz tabii ki azalacak. Bunu bu dönemler için söylemiyorum. Şu an tecrübe olarak, hayata bakış açısı olarak bana sinemaya yeni başlama dönemi gibi geliyor. Her şeyin sinema için asıl şimdi tam kıvamına geldiğini düşünüyorum ama bundan bir on sene sonrasında, Allah sağlık sıhhat verirse, televizyona devam etmek gerekiyor. Yani işin ticari kısmında hep beş senelik planlar yaptım hayatımda. Bir şeyi yaparken bir yandan öbürünü devreye soktum, öbürünü yaparken başka bir şey devreye soktum. Bu da tabii sinemayı ister istemez azaltmayı beraberinde getirdi. Sadece sinema yapsaydım bu sene içinde belki 3-4 film çekmiş olurdu. En az üç filmi İstanbul dışında çekildiği için reddetmek zorunda kalıyorum.

Diğer işlerle çakıştığı için mi?

Hülya Avşar: Evet. Bir de tabii bir ay, bir buçuk ay İstanbul dışında yaşama şansım yok benim. Özel hayatımı arka plana atan bir kadın olmadım hiçbir zaman. Kızımınla birlikte olmak istiy-

rum. Benim için özel hayatım her zaman çok daha önemli. Film çektiğim dönemlerde hakikaten gözüm kararır, o filmi ne kadar sürede çekiyorsak, tamamında kendimi veririm o filme, ama bittiği an biter benim için. Özel hayatım çok daha önemli olduğu için de çok projeye girişemiyorum sinemada.

Yeşilçam'ın henüz devam ettiği dönemde başladınız sinemaya. 1983-1990 arasındaki dönemde setteki ilişkilerden biraz bahsedebilir misiniz?

Hülya Avşar: Bir kere çok disiplin gerektiren bir iş. Ben yönetmenden önce gelip hazırlanıyordum. O zaman tabii kıyafetlerimizi kendimiz hazırlıyorduk, makyajımızı kendimiz yapıyorduk. Şimdi dönüp o dönemdeki bazı filmlerimi seyrettiğimde görüyorum; kıyafetim, makyajım ne kadar kötüyümüş...

Ama o biraz dönemle ilgili, kendinize haksızlık etmeyin. Hatırlıyorum, benim annem de aynen öyle giyinirdi.

Hülya Avşar: Biraz dönemle de alakalı ama öyle dramatik bir sahnede öyle absürd bir kıyafetle, öyle absürd bir makyajla çıkmışım ki, biraz da dönemin ötesinde bir şey... Tabii tecrübe sahibi oldukça sahneye göre renk seçmeye başlıyorsunuz. Her detay, saçınızın şekli, kıyafetiniz, makyajınız, renkler, diğer aksesuarlar, hepsi oyunculuğunuzu etkiliyor. Oyunculüğünüzü o kadar arka plana atmışsınız ki...

Ama aslında o sizin işiniz değil. O işi başka biri yapmadığı için...

Hülya Avşar: Evet, tabii. Çok kötü şartlarda çalıştık ama sette saygı ve sevgi o kadar ön plandaydı ki inanamazsınız. Asla çıt çıkmazdı setlerde. Set işçilerinin varlığı, yokluğu belli olmazdı. Herkes birbirine çok saygılıydı. Yönetmen ne derse o kanundu; hiçbir şekilde bir oyuncu olarak gidip ufak bir değişiklik yapayım deme şansınız yoktu. Söylerdiniz ama titreye titreye ya da "Haddime düşmez ama..." gibi. Senaryoyu okuyup kabul ederek gidiyorsunuz sonuçta. Ama bunların hepsi tamamen sevgi ve saygı çerçevesinde olurdu. Yönetmenlerimiz de bunu hissettiriyordu sette.

Bir de tabii sizin çalıştığınız yönetmenler arasında Yeşilçam'dan itibaren film çekmeye devam eden çok önemli isimler var. Osman Fahir Seden, Feyzi Tuna, Temel Gürsu, Orhan Elmas, Süreyya Duru'yla çalıştınız. Bir biçimde 80'lerden sonra da 60'lardan, 70'lerden itibaren yaptıkları işlere devam eden bir dizi yönetmen. Bu filmlerin çoğunun senaristi de Safa Önal başta olmak üzere yine Yeşilçam birikimini sürdüren insanlar.

Hülya Avşar: Yavuz Özkan var, Sinan Çetin var...

90'lara girmiyorum bile... Aslında sizin filmografiniz biraz sinemada yönetmenlerin ve film türlerinin izlediği değişikliği de aynen takip ediyor. Sinan Çetin, Yavuz Özkan, ve sonrasında Kutluğ Ataman'la çalışma biçiminiz yine bu anlattığınız gibi miydi yoksa başka türlü bir diyalog muydu?

Hülya Avşar: Farklıydı. Ben de biraz şımarmışım galiba, düşününce farkediyorum. Hülya Avşar olmanın, sinemada hatırı sayılır bir oyuncu olmanın vermiş olduğu birtakım şeyler üstüme hafiften yapışmış. Bir de sizden çok daha az tecrübeli yönetmenlerle çalışmaya başladığınızda onlara müdahale etme ihtiyacı hissediyorsunuz ama tabii ki hiçbir zaman saygı çerçevesini aşmadan. 90'lar itibariyle o yarı yönetmen, yarı oyuncu elbisesini üstüme yavaş yavaş giymiştim. Kendimi de tanımıştım artık, oyunculuğumu nasıl daha iyi verebileceğimi biliyordum. Dolayısıyla, müdahale etme şansım da artmıştı.

90'lar itibariyle oynadığınız filmler de biraz değişiyor. Benim Sinemalarım, Berlin in Berlin ya da İki Genç Kız filmlerinde psikolojik dram vurgusu biraz artıyor, daha farklı kimliklerden kadınları canlandırılıyorsunuz. Klasik melodramlarımızda ve arabesk filmlerde kullanılan öykü yapısı bayağı değişiyor, daha özgün hikayeler gelmeye başlıyor. Bu değişiklik sizin oyunculuğunuzu besledi mi? Siz bu hikayelerdeki farklılığı nasıl yaşadınız kendi kariyerinizde?

Hülya Avşar: Tabii ki besledi. Mesela, *İki Genç Kız* benim için çok önemli bir film. Süreyya Duru benim için bambaşka bir yönetmendir. Neyse ki onunla üç film çekme şansını yakaladım. Çok önceki filmler olmasına rağmen Süreyya Duru'nun filmlerinde bu söylediğimiz değişimi çok yaşadım. *Kalbin Zamanı* da çok keyif aldığım bir film. Bu filmlerde bir adım daha ileri gittiğimi hissettim.

Salkım Hanım'ın Taneleri için benzer bir şey söyleyebiliyor musunuz?

Hülya Avşar: *Salkım Hanım'ın Taneleri*, çok eksikleri olmasına rağmen, benim için başyapıtlardan bir tanesiydi. Makyajında eksiklikler vardı, şivemi çok daha farklı kullanabilirdim ama olmadı mesela. Bir Ermeni kadını oynuyordum ve gerçekten bir süre o Ermeni şivesini oturtmaya çalıştım ama sonra diyaloglar değişti ve tam oturtmak için yeterince zamanım olmadı. Bir ay sonra bu filmi çekeceğiz, diyorlar ama bu bir ay bütün hazırlıklarınız için yetmiyor aslında. Dediğim gibi, endüstrileşmek için çok şey ihtiyacımız var bizim.

Çalışma planı da bunlardan biri tabii...

Hülya Avşar: Kesinlikle bunlardan bir tanesi. Ne kendinizi oynayacağınız karaktere hazırlayabiliyorsunuz ne kostüm hazırlığı yapabiliyorsunuz ne de başka bir şey. Yapabildiğiniz ne varsa onunla idare etmek zorunda kalıyorsunuz.

Yönetmenlerle ilişkinize belki sonra döneriz ama biraz da 80'lerden beri birlikte rol aldığınız diğer oyuncu arkadaşlarınızla ilişkilerinizi konuşalım istiyorum. Orhan Gencebay'dan, İbrahim Tatlıses'e, Kadir İnanır'dan, Tarık Akan'a, Uğur Polat'a çok geniş bir skala var orada da. Bir kısmı sadece 80'lerde oyunculuk yapmış, 90'dan sonraki bir kısmı tiyatrocu ve siz hepsiyle de çok uyumlu çalışmışsınız. Siz nasıl değerlendiriyorsunuz 80'lerden beri birlikte çalıştığınız oyuncularını?

Hülya Avşar: Aslında iyi oyuncu, duyguyu izleyiciye geçiren bir performans sergilemenin yanı sıra birlikte oynadığı oyuncuya da iyi pas verebilen kişidir. Çünkü ondan dönecek topu gol yapar. Ben de iyi pas verirdim; dolayısıyla karşımdaki kişi aslen oyuncu olmasa bile geri dönüşü iyi olurdu. Hele bir de bir tiyatro oyuncusuyla oynuyorsam, pas veririm, pas alırım, çok keyifli olur. Oyunculüğün keyfine öyle varıyorsunuz zaten aslında. Kendime "iyi oyuncu" diyor gibi oldum ama fazla mütevazı olmayı da çok sevmiyorum. Kimileri bu yüzden şımarık diyor bana ama umurumda değildir insanların benim hakkımda ne düşüneceği. Pas verip alabilme anlamında uyum sağladığımı söyleyebilirim.

Peki, 80 döneminde set koşulları ya da oyuncu partnerlerinizin seçimi oyunculuk anlamında yapmak istediklerinizin önüne engel çıkardı mı? Sonuçta oyunculuk bir ekip işi. Oyuncu partnerinizle o uyumu yakalayamazsanız, o paslaşmayı yapamazsanız zor durumda da kalabilirsiniz.

Hülya Avşar: Doğru, bu tür şeyleri yaşadığım dönemler oldu. Sonradan o oyuncular kendilerini yetiştirdiler tabii. Ama zamanında çok zorlandığım dönemler oldu. Ben gerçekten kadere inanan birisiyim. İlk filmimde kapmışım oyunculuğu. Belki de gerçekten oyuncu olmak için doğmuşum ve sadece bir vesile gerekiyormuş. Ben oyunculuğu çoktan sindirmiş ve onun içine girmiştim ama güzel olduğum için insanlar oyuncu olarak kabul etmiyorlardı. "Güzel tabii, kim bilir kimlerle kırıstırıyordur da bu filmlerde oynuyordur," diyorlardı. Halbuki hiç öyle bir şey yoktu.

Öyle bir algı var ne yazık ki. Sadece bize has bir algı da değil. Gerçekten güzelse çok iyi bir sanatçı olma ihtimali sanki azalıyor gibi bir düşünce var nedense. Marilyn Monroe bile çekmiştir bundan.

Hülya Avşar: Evet, ama zaten bütün dünyada güzel olmayan oyuncu yok ki...

Güzel olmayanlara ayıp oluyor ama...

Hülya Avşar: Ama güzel olmayan yok ki. Var mı?

Bilmem, Meryl Streep güzel mi? Pek güzel sayılmaz...

Hülya Avşar: Benim güzellik normlarıma göre güzel bir kadın. Barbara Streisand diyelim mesela, bence çok seksi bir kadın. Yani bence sinemada çirkin kadın yok.

Galiba güzelliğin yanı sıra "sahne ışığı" diye bir şeyden de bahsetmek gerek.

Hülya Avşar: Işık, doğru... İstedığınız kadar iyi oyuncu olun, eğer sizde o ışık, o elektrik yoksa olmuyor. Beni de insanlar kafalarında nasıl canlandırıyorlarsa artık, sokakta gördüklerinde biraz hayal kırıklığına uğruyorlar sanki. Güzellik yarışması birincisi olduğum için uzun boylu, manken gibi bir şey bekliyorlar belki. Oysaki 1.63 boyum. Topuklu giymediysen ve makyajım da yoksa -normalde pek sevmiyorum makyaj yapmayı- çoğu zaman farketmiyorlar bile sokakta gördüklerinde. Ama sahnede bambaşka biri oluyorum. Elim, ayağım, yüzüm düzgün olabilir ama o elektriğimden dolayı insanlar beni çok beğeniyor ya da güzel buluyor. Tabii bunları söyleyince, bir yandan da ben neden bu kadar mücadele verdim oyunculugumu kanıtlamak için, sadece güzelliğimle buralara gelmediğimi anlatmak için diye düşünüyorum. Herkes güzel ama ben bir türlü kabul ettiremedim oyunculugumu. Güzelliğim hep ön plana çıktı. Müjde Ar güzel, Türkan Şoray güzel, Hülya Koçyiğit güzel...

50'lerden itibaren pek çok sinema oyuncusu güzellik yarışması sonrasında başlıyorsa aslında oyunculuga.

Hülya Avşar: Tabii güzelliğinden dolayı oyuncu olan ama beceremeyip bırakanlar da var. Varsa beceriniz, yıllarca devam ediyorsunuz. Ama ben yeni nesilden de kimseyi beğenmiyorum oyunculuk anlamında. Bana güzel de gelmiyorlar, elektrikleri de yok.

Evet, bizim de arkadaşlarla arada tartıştığımız bir şey bu. Yeni dönem sinema oyuncuları arasında gerçekten star niteliği taşıyan birilerini bulmak zor.

Hülya Avşar: Zor değil, yok. Bu işte kibarlık yapmaya da gerek yok. Türkan Şoray, Müjde Ar ya da benim gibi star elektriği taşıyan biri çıkmadı daha sonra. Başarılı oyuncular var elbette ama

sinema starı olabilecek birini göremiyorum ben gerçekten. Belki Beren Saat olabilir ama onun da biraz daha zamanı var. Oyuncululuğunda çok eksiklikler var ama sinemaya, televizyona yaklaşıyor.

Atıf Yılmaz ile ilk çalıştığında (Eğreti Gelin'de) Nurgül Yeşilçay'dan da bir sinema starı çıkma ihtimalini düşünmüştüm. Atıf Yılmaz'ın böyle bazı kadın oyuncularını bulup çıkarma başarısı olmuştur ya hep. Eğreti Gelin'de bana öyle bir ihtimal varmış gibi görünmüştü.

Hülya Avşar: Benim bahsettiğim o elektrik Beren'in kendini yetiştirme ile ilgili bir şey. Daha çok erken ama o bana biraz ışık veriyor. Ama dediğim gibi oyuncululuğunu çok ciddi anlamda geliştirmesi lazım.

Tarihsel olarak oyunculuk biçimlerinin ve profillerinin nasıl değiştiği ile ilgili konuşuyoruz ama bir yandan oyuncuların oynadıkları karakterlerin profilleri de 80'lerle birlikte değişiyor. 80'lere kadar Türkan Şoray'lar, Belgin Doruk'lar ya da yan rollerde Neriman Köksal'ların temsil ettiği kadın tipolojisi daha bir halim selim ve bizim kız gibi bığra basılabilecek ya da daha bariz bir şekilde kötü, tehlikeli kadın karakterleri. Oysa 80'lerde gerçekten kendi kadın kimliğine sahip çıkmaya başlayan karakterlerin olduğu filmler görmeye başlıyoruz. Sizin sinemaya girdiğiniz dönem de tam bu yeni kadın karakterlerin oluşmaya başladığı bir dönem. Bir tarafta çok acayip bir cinsellik korkusunun, tecavüz sahnelerinin, kötü yola düşme korkusunun olduğu filmler var. Bir tarafta da kendi arzularını ifade edebilen kadınların olduğu filmler var. O da çok ilgi çekici mesela.

Hülya Avşar: Evet. Saysanız Türk sinemasında gerçekten olmazsa olmaz sevişme sahnesi belki 10-12 filmde ancak vardır. *Adı Vasfiye*, *Mine* ya da benim mastürbasyon sahne bunlardan birkaçı. Bunlar olmazsa olmaz sahnelerdi.

Evet, sizin sahnemiz Türkiye sineması tarihinde kadın cinselliğinin ifadesi anlamında önemli de bir yer tutuyor.

Hülya Avşar: Ve bunu ben tercih ettim. Orijinal senaryoda abisinin vefatından sonra Cem Özer yengesiyle zorla beraber olmaya çalışacaktı. Sinan'la oturup konuştuk. Bunun çok sıradan olacağını söyledim ve ben önerdim.

Sizin öneriniz miydi?

Hülya Avşar: Tabii, benim önerimdi. Bana göre çok önemli bir sanat sahnesi.

Çok sevindim. Bir erkek yönetmenin bunu düşünmesi beni şaşırtıyordu bunca zamandır zaten.

Hülya Avşar: Bana böyle bir şeyi söylemeye cesaret edememiş de olabilir tabii. Şimdi Sinan'ı burada yermeyeyim ama Sinan'a dedim ki: "Sinan bak, yıllardır kadın filmi çekiyoruz. Genç yaşta kocasını kaybeden kadınların o dört duvar arasında kalıp yaptıklarına yattıklarında ve sevişmek istediklerinde ne yaptıklarını zannediyorsun ki sen?" Bu kadar insani bir şeyi hiç düşünmüyoruz bile. Niye böyle bir sahneyi sinemaya taşımadık hiç? Dünya sinemasında da böyle bir sahneye rastlamadım aslında ya da en azından benim seyrettiğim filmlerde yoktu, bilemiyorum. Sinan uçtu tabii. O zaman tabii erkek arkadaşım da yoktu. O dönemlerde özellikle ikili ilişkileri çok etkiliyordu bu tip şeyler, biraz da sinemaya verilen değerle, endüstrileşmemiş olmasıyla ilgili belki. Türk toplumunun buna hazır olmadığını bildiğim halde önemli olduğunu düşündüğüm için çektik o sahneyi.

Süpersiniz...

Hülya Avşar: Hangi konuda? Düşünce anlamında mı? Sahne olarak mı? Hangisi?

Her anlamda. Sadece Türkiye'de değil, dünya sinemasında da kamera her zaman erkek bakışını, erkek gözünü temsil ediyor. Aslında uluslararası toplumun da kadının cinsellikten haz almasının görülmesine tahammülü yok. O yüzden de Türkiye'de bunu kırma ihtimali olan bir girişim olduğu için ayrıca önemli olduğunu düşünüyorum.

Hülya Avşar: Aslında o sahneyi şimdi çeksek yine ciddi bir ses getirir. Bence çekilmesi de lazım ama bizde "Bunu daha önce yapmışlardı, taklit gibi olmasın," gibi abuk sabuk bir anlayış da var. O yüzden birçok insan tenis oynamamıştır bana gıcıklığından. "Hülya Avşar gibi mi olacağız?" diyorlar. Halbuki bir şeyleri örnek almak çok güzel bir şey. Yapılması gereken sinemada bunu gündeme getirmek. Biz hâlâ gerginiz. Basının da sinemaya bakış açısının düzelmesi lazım. Bir filmde bir sevişme sahnesi çekiyorsunuz, hemen olay yaratıp sizi başka bir yere oturtuyorlar.

Bu biraz seyirci beklentileri ile de ilgili değil mi? Toplumsal alanda, sinemada bunları görmeye alışsak belki bu kadar öne çıkarılmayacak basın tarafından. Bu açıdan siz seyirciyle kurduğunuz ilişki hakkında ne düşünüyorsunuz? Böyle sıra dışı şeyler yapmanız seyirciyle ilişkinizi sarsıyor mu? Bu dengeyi nasıl kurduğunuzu düşünüyorsunuz?

Hülya Avşar: Ben bu mesleğe başladığımdan beri sinemada ol-

sun, sahnede olsun, televizyonda olsun hiçbir zaman seyircinin benden beklediğini yapmadım, yapmam da zaten. Bu biraz da kişilikle ilgili bir şey olsa gerek ama hiç de pişman değilim çünkü seyircinin benden beklentisi bitmez ki. Kimi mutlu edeceksiniz? Ben kendi inandığım şeyleri yaparım. Seyirci beni takip eder ya da etmez. Edenin başının şayın üzerinde yeri var, etmeyen de etmez. Hiçbir zaman bilinçaltında seyirciye dönüp ne istiyorsunuz diye sormadım. O yüzden de yapmam gereken şeyleri istediğim için yaptım. Acaba seyircinin hoşuna gider mi diyerek yapmadım, hiç umurumda olmadı.

Ve bir yandan da tepki alma ihtimalinden de çekinmediniz, ki bu da önemli.

Hülya Avşar: Tepki de gösterebilirler, hiç umurumda değil. Bu da onlara karşı bir saygısızlık değil, benim ben olmamla ilgili. Ben hiçbir zaman "Beni siz yarattınız," demeyeceğim. Hayır, hiç öyle bir şey yok. Ben yaptıklarımla istediğim bir noktaya geldim, bundan sonra da bu böyle olacak.

Peki, buna rağmen popüler olabilme formülü nasıl bir şey? Popüler kültür de 80'lerden bu yana çok değişti aslında. 80'lerin ortalarında yavaş yavaş video filmleri, arabesk, sinema ve müzik üzerinden işleyen bir popüler kültür varken, 90 sonrasında özel televizyonlarla beraber başka bir popüler kültür algısı oluştu. Siz iki dönemi de yaşadınız. Geçmişle bugün arasında sektördeki konumunuzu, seyirciyle ilişkinizi nasıl görüyorsunuz?

Hülya Avşar: Bunu sorduğunuza çok sevindim çünkü bugüne kadar kimse sormadı bu soruyu. Bizim gelişmekte olan bir ülke olarak sinemada bir yerlere gelmiş ya da gelmeye çalışan oyuncularımızın hiçbirisinin vizyonu olmadı. Benim vizyonum var, onların yok anlamında söylemiyorum. Herkes başka yollara baktı, ben de başka yollara baktım. Benim için magazin çok önemli. Ben magazini çok seviyorum. Entelektüel olmaktan korkuyorum çünkü entelektüel olmak çok sıkıcı bir şey. Bilgili, kültürlü olabilirsin, ne bileyim günde otuz kitap okuyor olabilirsin, bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Bence önemli olan kime ne verdiğin. Bildiklerini aktarabiliyor musun, aktaramıyor musun, önemli olan bu.

Ama bu çok ciddi bir genelleme. Çok eğlenceli entelektüeller de var aslında. Sizi bizim dergiye çağırayım bir gün ben.

Hülya Avşar: Evet, o ayrı. İstisnalar kaideyi bozmaz. Benim arkadaşlarımın çoğu da iyi eğitilmiş, entelektüel kişiler. Kız kardeşim Leyla da çok entelektüeldir ve onunla da sürekli kavga ediyoruz çünkü benim hareketlerimi hiç tasvip etmiyor. "Yine

patlatmışsın, yapmışsın yapacağımı!" falan diyor sürekli. "Ben normalde böyleyim Leylacığım. Beni böyle kabul et artık, 45 yaşına geldim; ya kabul et ya da etme." diyorum hâlâ. Etrafimdaki bütün arkadaşlarım çok iyi okullardan mezunlar ve hepsiyle de çok iyi anlaşıyorum tabii ki ama ben sinema camiasında kendini kasanlardan bahsediyorum. Fazla gerginler ve aramızdaki fark da bu. Ben popüler olmayı tercih ediyorum, seviyorum popüler olmayı.

Bu konuda Türkiye'de çok klişeleşmiş fikirler var ama ben sizin gibi, bizim gibi insanların bu fikirleri kırma potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Bu söylediğiniz popüler ve entelektüel ayrımı aslında şu an sinema tartışmalarının göbeğindeki bir mesele aynı zamanda: Gişe filmleri ile festival filmleri ayrımı. Aynı mantık aslında sinemayı da sanat yapımı biçimlerini de ikiye ayırıyor. Bir filmin ödül alması o filmin kötü ve sıkıcı sanat filmi olduğu algısını uyandırıyor hemen. Halbuki öyle olmak zorunda değil, öyle olmayan bir sürü örnek var. Ya da bir filmin popüler olup gişe yapması o filmin izlenmeye değer olmadığı yönünde bir izlenim uyandırıyor. Başta birtakım popüler köşe yazarları olmak üzere kanaat önderleri de bu fikirleri bolca pompalıyorlar. Oysa ki aslında tam da bu dönem bence Türkiye'de iki taraf arasında geçişkenlik sağlayabilecek ürünlerin verilmeye başlandığı bir dönem. O yüzden de bu kalıplarla hareket etmek yerine, entelektüel olanın popüler olanın içinde zaten var olduğunu, popüler olanın entelektüel olanın içine yerleşebileceğini ve bunun kimi zaman hayırlı sonuçlar da verebileceğini düşünebiliriz. Ne dersiniz?

Hülya Avşar: Evet, doğru söylüyorsunuz. Ben iki buçuk sene sahneyi bıraktım ve sadece Türkmax'ta bir talkshow programı yaptım. Ama sonuçta ben alışmışım magazinci arkadaşlarla sohbet etmeye, onlara takılıp gırgır şamata yapmaya. İki buçuk sene, o nadas dönemine ihtiyacım vardı ama bütün o şamataadan, popülerlikten uzak kalmak sonunda beni çok sıktı. Demek ki diğerleri gibi olamazmışım zaten dedim kendi kendime. Ben çok sosyal bir kadını. Yaşamayı seviyorum, eğleniyorum. Beni her dakika bir yerlerde görebilirsiniz. O yüzden benim popülerliğimle o sanatsal durum, entelektüel durum birbirine girmiş durumda ama bazen ayırt etmeleri zor oluyor ve farklı gözle bakabiliyor insanlar. Ama ben halimden çok memnunum.

Hazır bu konu açılmışken İki Genç Kız'dan bahsedelim isterim çünkü bence o anlamda çok dengeli bir film bir sürü açıdan. Türkiye'de çok fazla seyirci sayısına ulaşmamış olabilir ama aslında anlatım biçimi olarak çok rahatlıkla izlenen bir

film ve daha önce Türkiye’de pek ele alınmayan ergenlik gibi son derece önemli bir konuya da sınıfsal bir açıdan dikkat çeken bir film. Kutluğ Ataman ile çalışmanızın nasıl geliştiğini biraz aktarabilir misiniz? Türkiye’deki entelektüel yönetmenler arasında bile rahat rahat karşımıza çıkmayacak kadar geride duran ve daha çok yurtdışında video art ile uğraşan birisi Kutluğ Ataman.

Hülya Avşar: O dönemin *Issız Adam*’ı, *Babam ve Oğlum*’u tadında bir film olabilirdi aslında *İki Genç Kız* 35’lik çekilseydi ama maddi durumlar, şunlar bunlar biraz etkiledi galiba. Bir şekilde Kutluğ beni buldu, randevulaştık, konuştuk. Türkiye’de bir film yapmak istediğini söyledi ve ben de olur dedim.

Siz daha önce izlemiş miydiniz *Lola ve Bilidikid*’i?

Hülya Avşar: Daha önce izlememiştim. Kutluğ benimle konuştuktan sonra daha yakından tanımak için izledim filmlerini. Sete girmeden önce bütün oyuncularla birlikte masa başında senaryo ve diyalog çalışması yaptık. Bunu daha önce yapan hiçbir yönetmen görmemiştim ve gerçekten çok hoş oldu. Sonra sette her şey yolunda gitti tabii ön çalışma yaptığımız için.

Anne-kız sahnelerinin çok iyi kotarıldığını düşünüyorum ben o filmde. Hem Feride Çetin hem Vildan Atasever daha sonra da devam ettiler oyunculuğa. Sizinle birlikte oynamaları önemli bir şanstı onlar için tabii. Genç oyuncularla çalışmak nasıl bir şeydi sizin için?

Hülya Avşar: O filmde oyunculuğun biraz düşük olmasına yer yoktu zaten.

Çünkü zaten sadece üç kişiydiniz...

Hülya Avşar: Evet. Vildan da Feride de çok özel seçilmiş kişilerdi. Acayip keyif aldım film çekilirken, hiç zorluk çekmedim. Öyle bir çalışma yaptık ki o çalışmada zaten her şey kıvamına gelmişti. O ön çalışma bence çok önemliydi çünkü bazen öyle farklı duygular içinde olabiliyorsunuz ki o rolü çıkartamayabilirsiniz. Her oyuncu her rolü çıkartacak diye bir şey yok. Bazı roller oturmuyor üstünüze, yakışmıyor. Mesela, *O... Çocukları* filminde ben oynayacaktım fakat bir türlü oturtamadım kendimi filmin içine ve çok istememe rağmen olmadı. *Eğreti Gelin* de olsaydı Atif Yılmaz’la ilk filmimiz olacaktı ama onun da hem tarihi uymadı hem de o kadar süre şehir dışında kalamazdım, o da olmadı. O da çok üzüldüğüm filmlerden bir tanesidir.

Başka var mı peki son 10 yılda isteyip de çeşitli nedenlerle

yer alamadığınız filmler?

Hülya Avşar: *Beyza'nın Kadınları* var, *Gönül Yarası* var, *İstanbul Kanatlarının Altında* var. *Yedi Kocalı Hüzmüz*'de de oynamak istiyordum ama yine araya bir şeyler girdi, olmadı.

Gönül Yarası çok ilginç olabilirmiş. İki soru daha sorup sonra izleyicilerden soru almak istiyorum. Birincisi, son dönemde neleri takip ettiğinizi, beğendiğinizi sormak istiyorum. Demin de konuştuğumuz gibi son on beş yıldaki filmleri düşününce iki temel hat var hakikaten. Bir tarafta belki Mustafa Altıoklar'la başlayan ve son dönemlerde Çağan Irmak'ın başını çektiği daha popüler, seyirciyi sinema salonlarına çeken bir sinema var. Bir tarafta da Yılmaz Güney'den bu yana yurtdışında ilk defa bu kadar coşku ve merakla karşılanan, küçük bütçeli ama güçlü hikayesi olan filmler var. Siz bu resmi ne ölçüde, nasıl bir duyguyla takip ediyorsunuz? Size yakın gelen, dikkatinizi çekenler hangileri oluyor?

Hülya Avşar: Bu bahsettiklerinizin dikkat çekmemesi mümkün değil zaten. Çok iyi işler yapan genç yönetmenler var ama bir türlü Hollywood'a girmek gibi bir şansımız olmuyor, olabileceğini de düşünmüyorum.

Bu sizin için önemli mi peki? Öyle bir şey olmasını ister miydiniz?

Hülya Avşar: Küçük bütçeli filmlerle bir yere geldik, evet, yurtdışında yankı uyandıranlar oldu ama biraz daha ileri gitmemiz lazım diye düşünüyorum. Son zamanlarda seyrettiğim Fransız, İtalyan, hatta Amerikan filmlerinin pek çoğu kötü aslında. Neden biz de iyi bir hikayeyi alıp büyük paralar yatırıp kendimizi kanıtlayacağımız bir film yapmayalım ki...

Bu mutlaka büyük bir prodüksiyon olmalı diye mi düşünüyorsunuz?

Hülya Avşar: Her şeyden önce filmi ortaya çıkaran kullanılan teknikler. En son teknolojileri kullanarak film çekmek de büyük bütçeler gerektiriyor tabii.

Peki, son dönemde özellikle çok iyi bulduğunuz filmler var mı Türkiye'de?

Hülya Avşar: Seyrettiklerimiz arasında tekniği çok yüksek bir film yok bence.

Teknik açıdan sizi tam tatmin eden bir film yok yani.

Hülya Avşar: Yok. Ama mesela kamera ve ışık kullanımı ile teknik yetersizlikleri kapatabilen, o yetersizliği yeterlilik haline getiren bakış açılarına rastlıyorum. Işık kullanımı, kamera açısı, kostüm seçimi, sanat yönetmenliği oyunculuğu da çok etkileyen şeyler biliyorsunuz. Bunların çok doğru kullanıldığı örnekler görüyorum ve bu da bana keyif veriyor.

Son olarak üzerinde çalıştığınız yeni bir sinema projesi var mı diye sormak istiyorum.

Hülya Avşar: Şimdilik yok ama olacak inşallah. Biraz zor beğenir oldum sanırım artık. Ama böyle keyifli, espirili, şen şakrak bir romantik komedi gelirse oynamayı çok isterim.

İzleyici: Son yıllarda pek sinema filmi yapmadığınızdan da bahsettiniz...

Hülya Avşar: *İki Genç Kız*'dan haberiniz var mı?

İzleyici: Var tabii.

Hülya Avşar: *Kalbin Zamanı*'ndan haberiniz var mı?

İzleyici: Evet.

Hülya Avşar: *Bir İhtimal Daha Var*?

İzleyici: Onu bilmiyorum.

Hülya Avşar: En son filmim *Bir İhtimal Daha Var*. Aslında ben halihazırda çok üretiyorum fakat insanlar benim bu kadar yavaş üretmeme alışmadılar, çünkü ben sürekli üreten biriydim. Şimdilerde biraz kendimi rölantiye aldım. Dolayısıyla, insanlar da bu durumda şaşırıyorlar, "Allah Allah, Hülya Avşar'a bir şey mi oldu?" diyorlar. Biraz ağırdan alıyorum bu aralar, doğru, haklısınız, ama istediğim hikayeyi bulamadığım için böyle; tembelliğimden değil açıklığı.

İzleyici: Öncelikle merhaba. Hülya Avşar gibi bir insanı Türkiye'de bulmak hakikaten çok zor. Size baktığımda, gerçekten çok büyük bir projeyi hayata geçirdiğinizi, büyük bir markayı dünyaya tanıttığınızı görüyorum. Bütün bunların arkasındaki kişi, bu projenin mimarı siz misiniz diye çok merak ediyorum. Ben, siz olduğunuza inanıyorum aslında. O yüzden şunu da merak ediyorum: Beren Saat'nin çok iyi bir oyuncu olduğunu söylediniz. İleride, onun gibi beğendiğiniz bir oyuncuya koçluk, danışmanlık yapmayı düşünür müsünüz? Bence düşünmelisiniz.

Hülya Avşar: Bu gerçekten yapmak istediğim şeylerden bir tanesi ve yapacağım da. Bunu nasıl tahmin ettiniz, bilmiyorum. Bu düşüncemi yansıtmadığımı düşünüyordum. Öyle bir şey kesinlikle olacak, eninde sonunda yapacağım. Ömer burada işte, yirmi küsur yıllık arkadaşım, o da biliyor. Benim yanımda iki tane asistanım oldu, başka da hiç kimsem olmadı. Menajerim bile olmadı. Menajerlik görevini de asistanlarım yürüttü. Ama benim söylediklerim doğrultusunda yapıldı her şey. Hayatta şans da çok önemlidir aslında ve benim şansım da yaver gitti. Para kazanıncaya kadar her şeyi yaptım. Film çektim, şarkı söyledim, albüm yaptım; kötü yaptım, iyi yaptım, tuttu, tutmadı... Ciddi riskler aldım. Önce para kazanmayı ön planda tuttum çünkü para kazanmadan iyi bir şey yapamazsınız. Öyle bir lüksünüz yok. Ben önce paramı kazandım, ondan sonra çok iyi şeyler yapmaya başladım. Tabii, para kazanırken de aralarda iyi şeyler yapıyordum, ihtiyaç hissediyorsunuz çünkü. Ama ben hayatımı ciddi anlamda planlayarak yaşadım hep. “Önce para kazanacaksınız, bırak sanatı manatı,” dedim. Önce paramı kazandım, sonra sinema filmlerinde daha dikkatli olup istediğim filmde oynamaya, daha seçici olmaya başladım. Çok kısa sürede para kazandım, çünkü çok çalıştım. Sahneye çıkıp, reklam filmleri yapıp, albüm yapıp, bir sürü şey yapıp gerçekten çok kısa bir sürede, sanat hayatımın yedinci senesinde falan ciddi para kazandım. Ama nasıl çalışmaktı, biliyor musunuz? Gece sahneye çıkıyordum, iki saat uykuyla sete gidip film çekiyordum. Öğleden sonra televizyona gidip Hülya Show’u çekiyor, varsa eğer dizi film setine gidiyordum. Oradan oraya giderken arabada ne kadar uyuyorsam oydu; böyle yoğun çalışıyordum.

İzleyici: “Sinemaya başlarken babam çok karşı çıktı,” demiştiniz. Peki, sonrasında, bu başarılarınızın üzerine nasıl bir tepki verdi?

Hülya Avşar: Epey bir süre hiç konuşmadı benimle. Amcam tokat attı falan, öyle şeyler yaşadım. Ama sonra kabullendi ve çok gurur duydu. Babam muhafazakar bir adamdı, bunu aşması kolay olmadı o yüzden ama sonradan kabullendi. Şimdi ailede çok oyuncu olmak isteyen, konservatuara giden var.

Bir de örnek var tabii.

Hülya Avşar: Örnek var, evet. Ayrıca, bence oyunculuk çağın en güzel mesleği. Müzisyen olmak da bunun içine dahil olabilir.

Türkiye’nin şu anki kültürel, sanatsal iklimine ilişkin düşünceleriniz neler, ümitli misiniz gidişattan?

Hülya Avşar: Ben hayatta her şeyden ümitliyim. Hiçbir zaman

karamsar olmadım ve her şey de her zaman iyiye gitti. Dibe vurmayı bekliyoruz, bence dibe vurduktan sonra iyiye gidecek. Biraz da lakayıtız gibi geliyor bana ama Türk sinemasını kastediyorsanız gerçekten çok güzel şeyler çıkıyor. Ondan kesinlikle ümitliyim. Ekonomik ve sosyal anlamda da istikrarlı olduğumuz sürece iyiye gideceğiz diye düşünüyorum. Umutluyum yani hayattan. Her şeyden umutluyum ben.

Hülya Avşar kimdir?

1963 yılında Balıkesir, Edremit'te doğdu. 1982'de Bulvar Gazetesi'nin düzenlediği Türkiye Güzellik Yarışmasında birinci seçildi fakat evlendiği ortaya çıkınca tacı geri alındı. 1983'de Fikret Hakan ve Salih Güney ile başrolü paylaştığı *Haram* filmi ile oyunculuk kariyerine başladı. 1990'da başrolü Yaman Okay ile paylaştığı *Benim Sinemalarım*'daki rolüyle 9. Uluslararası Tahran Film Festivali'nde Jüri Özel Ödülünü aldı. 1993 yapımı *Berlin in Berlin* filmindeki rolüyle Uluslararası Moskova Film Festivali'nde En İyi Kadın Oyuncu Ödülüne ve Kültür Bakanlığı'nın Sinema Başarı Ödülüne layık görüldü. Yetmiş'e yakın filmde rol alan Avşar oyunculuk ve şarkıcılığın yanı sıra televizyon programları yapmaktadır.

Filmlerinden Bazıları

Haram, 1983

Mavi Mavi, 1985

Alamancının Karısı, 1987

Hülya, 1988

Benim Sinemalarım, 1990

Berlin in Berlin, 1993

Bir Kadının Anatomisi, 1995

Bir Kadının Anatomisi, 1995

İki Genç Kız, 2004

Bir İhtimal Daha Var, 2006

Ödüllerinden Bazıları

1990 Tahran Film Festivali Jüri Özel Ödülü
(Benim Sinemalarım)

1993 Moskova Uluslararası Film Festivali, En İyi Kadın Oyuncu
(Berlin in Berlin)